

“মৰমৰ সন্তানসকল – অন্তৰ্মুখী হৈ জ্ঞানৰূপ অৱস্থাত থাকি এই মহাবাক্যবোৰ ধাৰণ কৰা তেতিয়া নিজৰ আৰু অন্য আত্মাসকলৰ কল্যাণ কৰিব পাৰিবা, নিজৰ মন বা অন্তৰৰূপী মন্দিৰ গুণৰূপী মূৰ্তিৰে সজোৱা আৰু পৱিত্ৰ সংকল্পৰ সুবাস বিয়পোৱা”

প্ৰশ্ন: সৰ্বোত্তম সঁচা সেৱা কোনটো? যথার্থ সেৱাৰ সূক্ষ্ম আৰু গহীন ৰহস্য কি?

উত্তৰ: যেতিয়া কাৰোবাৰ দ্বাৰা ভুল হয় তেতিয়া তেওঁলোকক সাৱধান কৰি দিয়াৰ লগতে সূক্ষ্ম ৰীতিৰে নিজৰ যোগৰ শক্তি তেওঁলোকলৈকে প্ৰবাহিত কৰি তেওঁলোকৰ অশুভ সংকল্প ভস্ম কৰিবা, এইটোৱে সৰ্বোত্তম সঁচা সেৱা। লগতে নিজৰ প্ৰতিও মনোযোগ দিবা, মনতো যাতে কোনো অশুভ সংকল্প উৎপন্ন নহয়। এই ক্ষেত্ৰত নিজেও সাৱধান হৈ থাকিবা আৰু আনৰ প্ৰতি এনেকুৱা দিব্য সেৱা কৰিবা, এয়াই সেৱাৰ সূক্ষ্ম আৰু গহীন ৰহস্য।

ওঁম্ শান্তি। প্ৰত্যেক পুৰুষাৰ্থী সন্তানে প্ৰথমে অন্তৰ্মুখী অৱস্থা অৱশ্যে ধাৰণ কৰিব লাগে। অন্তৰ্মুখিতাত বহুত কল্যাণ সমাহিত হৈ আছে, এইটো অৱস্থাবেই অচল, স্থিৰ, ধৈৰ্যশীল, নম্ৰতা ইত্যাদি দৈৱীগুণৰ ধাৰণা হ’ব পাৰে তথা সম্পূৰ্ণ জ্ঞানময় অৱস্থা প্ৰাপ্ত হ’ব পাৰে। অন্তৰ্মুখী নোহোৱাৰ কাৰণে সেই সম্পূৰ্ণ জ্ঞানৰূপ অৱস্থা প্ৰাপ্ত নহয় কিয়নো যি কিছু ‘মহাবাক্য’ সন্মুখত শূন্য হয়, যদি তাক গভীৰতাত গৈ প্ৰহণ নকৰে কেৱল সেই মহাবাক্য শূন্য পুনৰাবৃত্তি কৰি দিয়ে তেন্তে সেই মহাবাক্য, বাক্য হৈ যায়। যি মহাবাক্য জ্ঞানৰূপ অৱস্থাত থাকি শূন্য নহয়, সেই মহাবাক্যত মায়াৰ ছায়া পৰি যায়। এতিয়া এনেকুৱা মায়াৰ অশুভ প্ৰকল্পনেৰে ভৰা মহাবাক্য শূন্য কেৱল পুনৰাবৃত্তি কৰিলে নিজৰ লগতে আনৰো কল্যাণ হোৱাৰ সলনি অকল্যাণ হৈ যায় সেইকাৰণে সন্তানসকল একেবাৰে অন্তৰ্মুখী হৈ যোৱা।

তোমালোকৰ এই মন মন্দিৰ সদৃশ হয়। যেনেকৈ মন্দিৰৰ পৰা সদায় সুবাস আহে তেনেকৈ মন মন্দিৰ যেতিয়া পৱিত্ৰ হৈ যায় তেতিয়া সংকল্পও পৱিত্ৰ উদয় হয়। যেনেকৈ মন্দিৰত কেৱল পৱিত্ৰ দেৱী-দেৱতাসকলৰ চিত্ৰ ৰাখে, দৈত্য়ৰ নহয়। তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলৰ মন বা অন্তৰৰূপী মন্দিৰক সকলো ঈশ্বৰীয় গুণৰ মূৰ্তিৰে সজাই দিয়া, সেই গুণবোৰ হৈছে - নিমোহ, নিলোভ, নিভয়তা, ধৈৰ্যশীলতা, নিৰহংকাৰ ইত্যাদি কিয়নো এই সকলোবোৰ তোমালোকেই দিব্য লক্ষণ। তোমালোক সন্তানসকলে নিজৰ মন মন্দিৰক দীপ্তিমান অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ কৰিব লাগে। যেতিয়া মন মন্দিৰ দীপ্তিমান হ’ব তেতিয়াহে নিজৰ দীপ্তিমান মৰমৰ বৈকুণ্ঠ দেশলৈ যাব পাৰিবা। গতিকে এতিয়া নিজৰ মনক দীপ্তিমান কৰি তোলাৰ যত্ন কৰিব লাগে তথা মন সহিত বিকাৰী কৰ্মমিশ্ৰসমূহক বশ কৰিব লাগে। কিন্তু কেৱল নিজৰ নহয় অন্যৰ প্ৰতিও এয়াই দিব্য সেৱা কৰিব লাগে।

বাস্তৱত সেৱাৰ অৰ্থ অতি সূক্ষ্ম আৰু গহীন। এনেকুৱা নহয় যে কাৰোবাৰ ভুল হ’লে কেৱল সাৱধান কৰি দিবা ইমানলৈকে সেৱা। কিন্তু নহয়, তেওঁলৈ সূক্ষ্ম ৰীতিৰে নিজৰ যোগৰ শক্তি প্ৰবাহিত কৰি তেওঁৰ অশুভ সংকল্পক ভস্ম কৰি দিয়া, এয়াই সৰ্বোত্তম সঁচা সেৱা আৰু লগতে নিজৰ প্ৰতিও মনোযোগ দিব লাগে। কেৱল বাণী অথবা কৰ্মতে নহয় কিন্তু মনতো যদি কোনো অশুভ সংকল্প উৎপন্ন হয় তেন্তে তাৰ প্ৰকল্পন অন্য আত্মাসকলৰ ওচৰলৈ গৈ সূক্ষ্ম ৰীতিৰে অকল্যাণ কৰে, যাৰ বোজা নিজৰ ওপৰত আহি যায় আৰু সেই বোজাই বন্ধন হৈ যায় সেইকাৰণে হে সন্তানসকল, নিজে সাৱধান হৈ থাকা তাৰপাছত অন্যৰ প্ৰতি সেয়াই দিব্য সেৱা কৰা, এয়াই তোমালোক সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ অলৌকিক কৰ্তব্য। এনেকুৱা সেৱা কৰোঁতাসকলে আকৌ নিজৰ প্ৰতি কোনো সেৱা ল’ব নালাগে। যদি কেতিয়াবা কোনো ভুল হৈও যায় তেতিয়া সেই ভুলক নিজৰ বুদ্ধিযোগৰ বলেৰে সদাকালৰ বাবে শুধৰাই দিব লাগে। এনেকুৱা তীবৰ পুৰুষাৰ্থীয়ে অলপ ইংগিত পালেই ততালিকে উপলব্ধি কৰি পৰিৱৰ্তন কৰি লয় আৰু আগলৈ ভালদৰে মনোযোগ দি চলি থাকে, এয়াই বিশাল বুদ্ধি সন্তানসকলৰ কৰ্তব্য।

হে মোৰ প্ৰাণসকল (আত্মাসকল), পৰমাংমাৰ দ্বাৰা ৰচিত এই অবিনাশী ৰাজস্ব জ্ঞান যজ্ঞৰ প্ৰতি তন, মন, ধন সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে স্বাহা কৰাৰ ৰহস্য অতি গহীন। যি কণ্ঠত তোমালোকে কোৱা যে মই তন-মন-ধন সহিত যজ্ঞত স্বাহা অৰ্থাৎ অৰ্পণ হৈ মৰি গ’লোঁ, সেই কণ্ঠৰ পৰা নিজৰ একোৱেই নাথাকে। তাৰ ভিতৰতো প্ৰথমে তন, মনক সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে সেৱাত লগাব লাগে। যেতিয়া সকলোবোৰ যজ্ঞ অথবা পৰমাংমাৰ প্ৰতি হয় তেন্তে আকৌ নিজৰ প্ৰতি একোৱেই থাকিব নোৱাৰে, ধনো বৰ্যথত খৰচ কৰিব নোৱাৰা। মনো অশুভ সংকল্প বিকল্পৰ (নেতিবাচক সংকল্পৰ) ফালে দৌৰিব নোৱাৰে কিয়নো পৰমাংমাক অৰ্পণ কৰি দিলা। এতিয়া পৰমাংমাতো হয়েই শুদ্ধ শান্ত স্বৰূপ। সেইকাৰণে অশুভ সংকল্প স্বতঃ শান্ত হৈ যায়। যদি মন মায়াৰ হাতত দি দিয়া তেন্তে মায়াৰ বিভিন্ন ৰূপ হোৱাৰ কাৰণে অনেক প্ৰকাৰৰ বিকল্প উৎপন্ন কৰি মন ৰূপী ঘোঁৰাত আহি আৰোহন কৰে। যদি কোনো সন্তানৰ এতিয়াও সংকল্প বিকল্প উদয় হয় তেন্তে বুজিব লাগে যে এতিয়া মন পূৰ্ণ ৰীতিৰে স্বাহা (অপিত) হোৱা নাই অৰ্থাৎ ঈশ্বৰীয় মন হোৱা নাই সেইকাৰণে সৰ্ব ত্যাগী সন্তানে, এই গূঢ় ৰহস্যসমূহক বুজি কৰ্ম কৰোঁতে সাক্ষী হৈ নিজক প্ৰত্যক্ষ কৰি বহুত সাৱধানে চলিব লাগে।

স্বয়ং গোপী বল্লভে তোমালোক নিজৰ প্ৰিয় গোপ-গোপীসকলক বুজাই আছে যে তোমালোক প্ৰত্যেকৰে সঁচা প্ৰেম কি! হে প্ৰাণসকল (আত্মাসকল) তোমালোকে ইজনে সিজনৰ প্ৰেমযুক্ত সান্নিধ্যবানী স্বীকাৰ কৰিব লাগে কিয়নো যিমান প্ৰিয় ফুল সিমান শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিপালন। ফুলক মূল্যবান কৰি তুলিবলৈ মালীয়ে কাঁইটৰ পৰা উলিয়াবলগীয়া হয়। সেইদৰে তোমালোককো যেতিয়া কোনোবাই সান্নিধ্য কৰি দিয়ে তেতিয়া বুজিব লাগে যে তেওঁ মোৰ প্ৰতিপালন কৰিছে অৰ্থাৎ মোৰ সেৱা কৰিছে। সেই সেৱা অথবা প্ৰতিপালনক সন্মান জনাব লাগে, এয়াই সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ যুক্তি। এয়াই জ্ঞান সহিত আন্তৰিক সঁচা প্ৰেম। এই দিব্য প্ৰেমত ইজনৰ সিজনৰ প্ৰতি বহুত সন্মান থাকিব লাগে। প্ৰতিটো কথাতে প্ৰথমে নিজক সান্নিধ্য কৰিব লাগে, এয়াই নম্ৰ অতি মধুৰ অৱস্থা। এনেকৈ প্ৰেম পূৰ্বক চলিলে তোমালোকৰ অন্তৰত ইয়াতেই যেন সেই সংযুগৰ সুন্দৰ দিনৰ অনুভূতি হ’ব। তাতো এই প্ৰেম স্বভাৱগতভাৱে থাকে কিন্তু এই সংগমৰ অতিকৈ মধুৰ সময়ত ইজনে সিজনৰ কাৰণে সেৱা কৰাৰ এয়া অতি মধুৰ ৰমণীয় প্ৰেম, এই শুদ্ধ প্ৰেমৰেই জগতত গায়ন কৰা হৈছে।

তোমালোক প্ৰতিগৰাকী চৈতন্য ফুল সকলো সময়তে হৃষিত মুখৰ হৈ থাকিব লাগে কিয়নো নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হোৱা কাৰণে তোমালোকৰ সিৰাই সিৰাই সম্পূৰ্ণ ঈশ্বৰীয় শক্তি সমাহিত হৈ আছে। এনেকুৱা আকৰ্ষণ শক্তিয়ে নিজৰ দিব্য চমৎকাৰ অৱশ্যেই দেখুৱায়। যেনেকৈ নিদোষ শিশু শুদ্ধ পৰিত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে সদায় হাঁহি থাকে আৰু নিজৰ ৰমণীয় চৰিত্ৰৰে সকলোকে আকৰ্ষিত কৰে। তেনেকৈ তোমালোক প্ৰত্যেকৰে এনেকুৱা ঈশ্বৰীয় ৰমণীয় জীৱন হ’ব লাগে, ইয়াৰ কাৰণে তোমালোকে যি কোনো যুক্তিৰে নিজৰ আসুৰিক স্বভাৱৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে। যেতিয়া কাৰোবাক দেখা যে এওঁ কেৰাধ বিকাৰৰ বশৱৰ্তী হৈ মোৰ সন্মুখত আহে তেন্তে তেওঁৰ আগত জ্ঞানৰূপ হৈ শৈশৱৰ মধুৰ ৰীতিৰে মিচিকিয়াই থাকা তেতিয়া তেওঁ নিজে শান্ত হৈ যাব অৰ্থাৎ বিস্মৃতি স্বৰূপৰ পৰা স্মৃতিত আহি যাব। লাগিলে তেওঁ গমেই নাপাওক কিন্তু সুক্ৰম ৰীতিৰে তেওঁৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি মালিক হৈ যোৱা, এয়াই মালিক আৰু বালকবোধৰ সৰ্বোচ্চ শিৰোমণি বিধি।

ঈশ্বৰ যেনেকৈ সম্পূৰ্ণ জ্ঞানৰূপ তেনেকৈ আকৌ সম্পূৰ্ণ প্ৰেমৰূপো হয়। ঈশ্বৰৰ দুয়োটাই গুণ নিহিত হৈ আছে কিন্তু প্ৰথমে জ্ঞান, দ্বিতীয়তে প্ৰেম। যদি কোনোবাই প্ৰথমে জ্ঞানৰূপ নোহোৱাকৈয়ে প্ৰেমৰূপ হৈ যায় তেতিয়া সেই প্ৰেমে অশুদ্ধৰ হিচাপ-নিকাচত লৈ যায় সেইকাৰণে প্ৰেমক জাপ্ৰত কৰি প্ৰথমে জ্ঞানৰূপ হৈ ভিন্ন ভিন্ন ৰূপত অহা মায়াৰ ওপৰত বিজয়ী হৈ পাছত প্ৰেমৰূপ হ’ব লাগে। যদি জ্ঞান অবিহনে প্ৰেমত আহা তেতিয়া ক’ৰবাত বিচলিতও হৈ যাব। যেনেকৈ যদি কোনোবাই জ্ঞানৰূপ নোহোৱাকৈ ধ্যানত যায় তেতিয়া বহুক্ষেত্ৰত মায়াত আবদ্ধ হৈ যায়, সেইকাৰণে বাবাই কয় সন্তানসকল, এই ধ্যানো একপ্ৰকাৰৰ সূতাৰ শিকলি কিন্তু জ্ঞানৰূপ হৈ পাছত ধ্যানত গ’লে অতি মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ হয়। গতিকে প্ৰথমে জ্ঞান পাছত ধ্যান। ধ্যানস্থ অৱস্থাতকৈ জ্ঞানস্থ (জ্ঞানযুক্ত) অৱস্থা শ্ৰেষ্ঠ হয়। সেইকাৰণে হে সন্তানসকল, প্ৰথমে জ্ঞানৰূপ হৈ পাছত প্ৰেম জাপ্ৰত কৰিব লাগে। জ্ঞান অবিহনে কেৱল প্ৰেমে এই পুৰুষাৰ্থী জীৱনত বিধিনি আনে।

সাক্ষীবোধৰ অৱস্থা অতি মিঠা, ৰমণীয় আৰু সুন্দৰ। এইটো অৱস্থাৰ ওপৰতেই ভৱিষ্যত জীৱনৰ সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। যেনেকৈ কোনোবাই কোনো শাৰীৰিক কষ্ট ভুগিবলগীয়া হ’লে সেই সময়ত যদি তেওঁ সাক্ষী, সুখৰূপ অৱস্থাত স্থিত হৈ সেয়া ভোগ কৰে তেতিয়া অতীতৰ কৰ্মভোগ নিষ্পত্তিও কৰে আৰু লগতে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে সুখৰ হিচাপো জমা কৰে। তেন্তে এই সাক্ষীদৃষ্টাৰ সুখস্বৰূপ অৱস্থাই অতীত আৰু ভৱিষ্যতৰ দুয়োটাৰ সৈতে সংযোগ ৰাখে। গতিকে এইটো ৰহস্যক বুজি পালে কোনেও এনেকৈ নক’ব যে মোৰ এই সুন্দৰ সময় কেৱল হিচাপ নিষ্পত্তি কৰাতেই অতিবাহিত হৈ গ’ল। নহয়, এয়াই সুন্দৰ পুৰুষাৰ্থৰ সময় যিটো সময়ত দুয়োটা কাৰ্য সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে সিদ্ধ হয়। এনেকৈ দুয়োটা কাৰ্যক সিদ্ধ কৰোঁতা তীবৰ পুৰুষাৰ্থীয়েই অতীন্দ্ৰিয় সুখ বা আনন্দৰ অনুভৱত থাকে।

এই বিচিত্ৰ নাটকৰ (ডৰামাৰ) প্ৰতিটো কথাত তোমালোক সন্তানসকলৰ সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় হোৱা উচিত কিয়নো এইখন ৰচি থোৱা নাটক একেবাৰে নিৰ্ভৰযোগ্য হয়। চোৱা, এই নাটকে প্ৰত্যেক জীৱ প্ৰাণীৰ দ্বাৰা সিহঁতৰ ভূমিকা পূৰ্ণ ৰীতিৰে পালন কৰোৱায়। যদি কাৰোবাৰ ভুলো হয়, তেন্তে সেই ভুল ভূমিকাও পূৰ্ণ ৰীতিৰে পালন কৰে। এয়াও নাটক অনুসাৰে হ’বলগীয়া। যেতিয়া অশুদ্ধ আৰু শুদ্ধ দুয়োটাই আঁচনিত (প্লেনত) নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে তেন্তে আকৌ কোনো কথাত সংশয় কৰা, এয়া জ্ঞান নহয় কিয়নো প্ৰত্যেক ভাৱৰীয়াই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি আছে। যেনেকৈ চিনেমাত অনেক ভিন্ন ভিন্ন নাম ৰূপধাৰী ভাৱৰীয়াই নিজৰ নিজৰ ভূমিকা পালন কৰে তেতিয়া সেয়া দেখি, কাৰোবাৰ প্ৰতি ঘৃণা জন্মিব আৰু কাৰোবাৰ কাৰণে হৃষিত হ’ব, এনেকুৱা নহয়। জানে যে এয়া হৈছে খেল, য’ত প্ৰত্যেকৰ নিজৰ নিজৰ ভাল বা বেয়া ভূমিকা প্ৰাপ্ত হৈছে। তেনেকৈয়ে এই অনাদি ৰচি থোৱা চিনেমাখনকো সাক্ষী হৈ একৰস অৱস্থাবে হৃষিতমুখেৰে প্ৰত্যেকক কৰি থাকিব লাগে। সংগঠনত এইটো কথা (পইণ্ট) বহুত ভালদৰে ধাৰণ কৰিব লাগে। এজনে আনজনক ঈশ্বৰীয় ৰূপত চাব লাগে, উপলব্ধিৰ জ্ঞান ধাৰণ কৰি সৰ্ব ঈশ্বৰীয় গুণৰ ধাৰণা কৰিব লাগে। নিজৰ লক্ষ্য স্বৰূপৰ স্মৃতিৰে শান্তচিত্ত, নম্ৰতা, ধৈৰ্যশীলতা, মধুৰতা, শীতলতা ইত্যাদি সকলো দৈৱীগুণ জাগৃত কৰিব লাগে।

ধৈৰ্যশীল অৱস্থা ধাৰণ কৰাৰ মুখ্য আধাৰ হৈছে – “ৱেট এণ্ড চি” (ৰোৱা আৰু চোৱা)। হে মোৰ প্ৰিয় সন্তানসকল, ‘ৱেট’ অৰ্থাৎ ধৈৰ্য ধৰা, ‘চি’ অৰ্থাৎ চোৱা। নিজৰ অন্তৰৰ ভিতৰত প্ৰথমে ধৈৰ্যশীলতা গুণ ধাৰণ কৰি তাৰপাছত বাহিৰত বিৰাট নাটকক সাক্ষী হৈ প্ৰত্যেকক কৰিব লাগে। যেতিয়ালৈকে কোনো ৰহস্য শূনাৰ সময় সমীপত নাহে তেতিয়ালৈকে ধৈৰ্যশীলতা গুণৰ ধাৰণা কৰিব লাগে। সময় আহিলে সেই

ধৈৰ্যশীলতা গুণৰে বহুশস্য শুনিলে কেতিয়াও বিচলিত নহ'বা। সেইকাৰণে হে পুৰুষাৰ্থী প্ৰাণসকল, অলপ ৰোৱা আৰু আগবাঢ়ি গৈ বহুশস্য প্ৰত্যক্ষ কৰি গৈ থাকা। এইটো ধৈৰ্যশীল অৱস্থাবেই গোটেই কৰ্তব্য সম্পূৰ্ণ ৰীতিৰে সিদ্ধ হয়। এইটো গুণ নিশ্চয়েৰে বান্ধ খাই আছে। এনেকুৱা নিশ্চয় বুদ্ধিৰসকলে সাক্ষীদৃষ্টা হৈ প্ৰত্যেক খেলক হৰ্ষিত চেহেৰাৰে প্ৰত্যক্ষ কৰি আন্তৰিক ধৈৰ্যশীল আৰু অচল-অটল হৈ থাকে, এয়াই জ্ঞানৰ পৰিপক্ব অৱস্থা যিটো অন্তিম সম্পূৰ্ণতাৰ সময়ত কৰ্মকৰি হৈ থাকে সেইকাৰণে বহুত সময়ৰ পৰা ধৰি এই সাক্ষীদৃষ্টাৰ অৱস্থাত স্থিত হৈ থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

যেনেকৈ নাটকত ভাৱৰীয়াই নিজৰ প্ৰাপ্ত ভূমিকা পূৰ্ণ ৰীতিৰে পালন কৰাৰ অৰ্থে আগৰ পৰাই আখৰা কৰিবলগীয়া হয়, তেনেকৈ তোমালোক প্ৰিয় ফুলসকলেও আগন্তুক কঠিন পৰীক্ষাসমূহ যোগবলেৰে উত্তীৰ্ণ হ'বৰ কাৰণে আগৰ পৰাই আখৰা অৱশ্যে কৰিব লাগে। কিন্তু বহু সময়ৰ পৰা যদি পুৰুষাৰ্থ নকৰা তেন্তে সেই সময়ত ভয়-ভীত হৈ অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাবা, সেইকাৰণে প্ৰথমতে নিজৰ ঈশ্বৰীয় আধাৰ মজবুত কৰি দৈৱী গুণধাৰী হৈ যাব লাগে।

জ্ঞান স্বৰূপ স্থিতিত স্থিত হৈ থাকিলে স্বতঃ শান্তৰূপ অৱস্থা হৈ যায়। যেতিয়া জ্ঞানী আত্মা সন্তানসকলে একেলগে বহি মূৰুলী শূনে তেতিয়া চাৰিওফালে শান্তিৰ বায়ুমণ্ডল হৈ যায় কিয়নো তেওঁলোকে যিয়েই মহাবাক্য শূনে তেতিয়া আন্তৰিক গভীৰতালৈ গুচি যায়। গভীৰতালৈ যোৱাৰ বাবে তেওঁলোকৰ আন্তৰিক শান্তিৰ মিঠা অনুভূতি হয়। এতিয়া ইয়াৰ বাবে বিশেষভাৱে বহি পৰিশ্ৰম কৰিব নালাগে কিন্তু জ্ঞানৰ অৱস্থাত স্থিত হৈ থাকিলে এই গুণ অনায়াসে আহি যায়। তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া ৰাতিপুৱা উঠি একান্তত বহা তেতিয়া শূন্য বিচাৰ ৰূপী লহৰ উৎপন্ন হয়, সেই সময়ত বহুত উপৰাম অৱস্থা হোৱা উচিত। আকৌ নিজৰ শূন্য সংকল্পত স্থিত হ'লে অন্য সকলো সংকল্প আপোনাআপুনি শান্ত হৈ যাব আৰু মন অমন (শান্ত) হৈ যাব কিয়নো মনক বশ কৰাৰ অৰ্থেও কোনো শক্তিতো অৱশ্যেই লাগে সেইকাৰণে প্ৰথমে নিজৰ লক্ষ্য স্বৰূপৰ শূন্য সংকল্প ধাৰণ কৰা। যেতিয়া আন্তৰিক বুদ্ধিযোগ নিয়ম অনুসৰি হ'ব তেতিয়া তোমালোকৰ এই অন্য সকলো সংকল্পৰ পৰা মুক্ত অৱস্থা স্বতঃ হৈ যাব। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলক, জ্ঞানৰ মালীসকলক, জ্ঞান তৰাসকলক মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) নিজৰ লক্ষ্য স্বৰূপৰ স্মৃতিৰে শান্তচিত্ত, নম্ৰতা, ধৈৰ্যশীলতা, মধুৰতা, শীতলতা আদি দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰিব লাগে।

(2) নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সাক্ষী দৃষ্টা হৈ এই খেলক হৰ্ষিত চেহেৰাৰে প্ৰত্যক্ষ কৰি আন্তৰিক ধৈৰ্যশীল আৰু অচল-অটল হৈ থাকিব লাগে। বহুত সময়ৰ পৰা এই সাক্ষী দৃষ্টাৰ অৱস্থাত স্থিত হৈ থকাৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।

বৰদান:

স্নেহ আৰু শক্তিবৰূপৰ সন্তুলনৰ দ্বাৰা সেৱা কৰোঁতা সফলতামূৰ্ত হোৱা

যেনেকৈ এটা চকুত পিতাৰ স্নেহ আৰু আনটো চকুত পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত কৰ্তব্য (সেৱা) সদায় স্মৃতিত থাকে তেনেকৈ স্নেহী-মূৰ্তৰ লগতে এতিয়া শক্তিবৰূপো হোৱা। স্নেহৰ লগতে শব্দত এনেকুৱা ধাৰ থাকক যাতে যিকোনো লোকৰে হৃদয় বিদীৰ্ণ কৰি দিয়ে। যেনেকৈ মাকে সন্তানক যি শব্দৰেই শিক্ষা নিদিয়ক মাকৰ স্নেহৰ কাৰণে সেই শব্দ তীক্ষ্ণ বা কটু যেন অনুভৱ নহয় তেনেকৈয়ে জ্ঞানৰ যি সংঘ কথা আছে সেয়া তেওঁলোকক স্পষ্ট শব্দৰে শুনোৱা – কিন্তু শব্দত স্নেহ সমাহিত হৈ থাকক তেতিয়া সফলতামূৰ্ত হৈ যাবাগৈ।

স্লোগান:

সৰ্বশক্তিমান পিতাক সংগী কৰি লোৱা তেতিয়া অনুতাপ কৰাৰ পৰা হাত সাৰি যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!